

Атанас Далчев

Равнина

Тук пътищата спират във небето.
Кажи, какво видя по твоя път
из таз безкрайна равнина, където
на облаците сенките пасат?

– Аз срещнах вятъра със образ ален,
видях големи мелнични криле
и църквици в далечината, бяли
като зъбчето първо на дете.

Сред нивите, потънали в омара,
със утрото видях една жена.
Коя бе тя, тъй лека като пара,
излъхната от мократа земя?

И кимна ли ми? Може би склони лик,
за да отбегне в този миг крилат
една от тези паяжинни нишки,
които над полетата летят.

Денят бе дълъг и светът – огромен,
и аз минах край хиляди неща.
Какво видях? Днес вече си не спомням.
Отслабва и тъмнее паметта.

1936 г.

КРАЙ

© 1936 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12137>]